

Tấm thờ bài

Tác Giả: Thanh Vân

Thứ Sáu, 12 Tháng 11 Năm 2010 05:47

Mười hai năm rồi em không gặp anh và sếp không bao giờ gặp được anh nữa vì anh đã bỏ mình trong rừng núi rồi đã sáu năm qua.

Sáng nay nhận được thư báo tin anh từ Quê Hoàng gia sang, nói đã làm xong nhiệm vụ em nhé, đã đưa được hài cốt của anh từ Vĩnh Phú về Huế, nói anh đã sinh ra, đã lớn lên, nói chúng mình đã gặp nhau và thật sự yêu nhau mãi mãi, em buồn vui lẫn lộn.

Anh ơi, em vui vì biết anh đã về lại được Quê Hoàng gia nhưng em xót xa khi được tin báo tin anh vì tất cả những gian nan phải vượt qua khi đi tìm mộ anh, vì tất cả chỗ là núi rừng hoang dã, nơi ngòi nước tù đọng đi chôn được vùi sâu với những đá nhô ghê tởm và ngày lại đêm trên nóc mái thép. Đau đớn nhất cho em là khi được tin báo tin anh xác thân đã rải rác của anh vẫn còn được bao trong chiếc áo len em tặng anh ngày xưa, chiếc quần dù bao phủ thân anh vẫn còn nguyên nhưng nói xong câu anh có mang thêm sợi xích như sợi thép bài báo nhôm ghi rõ tên họ và lý do bị quân thù là "phản quốc"!

Anh ơi, đã chết rồi mà thân thể còn mang nặng nhọc nhàn. Có chỗ nào đã man hèn chôn đống Việt Nam ngày nay?

Vậy mà ngày xưa anh đã hãnh diện biết bao về Quê Hoàng gia, Tổ Quốc của mình. Thốt ra thì Quê Hoàng gia vẫn còn đó, hai tiếng Việt Nam vẫn sống trong tim cả triệu người Việt xa xứ, nhưng với người ở lại, người đang trẻ máu, người đã chết vùi thân trong núi rừng thì hai tiếng Việt Nam đè nặng tâm hồn.

Hôm nay được thư báo tin anh, nói lại được những đã qua của mình, sao lòng em thật nhiều đau xót. Năm nay mùa Xuân đến chậm vì mùa Đông không muộn đi, đã tháng ba tháng tư mà khí hậu vẫn còn lạnh, nhưng cái lạnh ngoài trời có thể cảm thấy cái lạnh, cái buồn của người Việt ly hương, mỗi năm khi tháng tư về?

Sáng nay em nhớ anh, em nhớ anh thật nhiều. Tháng tư làm em nhớ anh, giờ tháng tư lại trở

Tóm tắt bài

Tác Giả: Thanh Vân

Thứ Sáu, 12 Tháng 11 Năm 2010 05:47

và, trên tay em có m t m th bài có ghi tên h và lý do hai đ a mình xa nhau. Đau đ n quá anh nh , hai ti ng "Ph n Qu c" nh muôn ngàn l i dao đâm vào tim em.

Em nh ngày nào, m i l n đi hành quân và, anh đ n thăm em, m t môi r ng r . M i l n đ c huy ch ng là m t ngày vui c a hai đ a mình. Anh đ n khoe v i em và hai đ a l i ra Đ p Đá nhìn trắng, nghe ti ng sáo di u l l ng trên không, anh m m c i hãnh đ n vì s thanh bình c a Quê H ng, cái thanh bình mà anh đã đem m ng s ng ra đ b o v . Các huy ch ng đó ngày nay l i là b n án t hình c a các anh.

Tháng t là mùa Xuân ph i không anh ? Mùa Xuân ở đây cũng nh mùa Xuân c a Hu x a. Nhà nào cũng có m t vài khóm h ng đang e p n , nhà em l i có thêm cây anh đào đang r c đ v i n ng Xuân. Quê H ng ng i đ p quá, nh ng sao lòng em v n th y m t mát ng m ngùi.

Em đang ng i yên v i t m th bài nh c nhã đau th ng đã ôm p thân xác anh trong sáu năm qua đ i lòng huy t l nh, và em đang th h n v ngày hai đ a mình còn nhau. Ti ng đàn réo r t ma quái, quy n r đ th ng c a ng i nh c sĩ vô danh trong "Ru khúc m ng th ng" đ a em v l i nh ng ngày x a cũ, nh ng êm đ m c a m t mùa trăng x a.

ở đây không có ti ng sáo di u l l ng trên không, cũng không có nh ng n sinh áo tr ng m i sáng t Vĩ D đi ngang qua Đ p Đá đ đ n tr ng nh ng ti ng đàn c a ng i ngh sĩ tài hoa kia đã đ a em v l i Quê H ng, có trắng sáng, có tr i xanh, có m ng c bình th ng. Không hi u sao sáng nay ti ng đàn ma quái đó ám nh em, ph i chi t t c m i ng i trên trái đ t này đ u yêu th , yêu nh c thì ngày nay mình đâu có m t nhau, anh ch t sáu năm đầu ph i mang thêm t m th bài nh c nhã.

V i ti ng Tây ban c m đ c t u cô đ n nh ng đ y p tâm s , em ch c ng i nh c sĩ có cái tên cũng l nh ti ng đàn ph i có m t n i tâm th t đ p, m t tâm s th t bu n. Tên ông ta là "Vô Th ng". Ph i r i anh nh , t t c ch là h vô, t t c ch là bình th ng, ch có tình ng i, tình Quê H ng là vĩnh c u.

N u ti ng đàn c a ng i Tây ban Nha mang âm đi u hoang đ i c a m t dân t c n ng nàn ham s ng, thì ti ng tây ban c m c a Vô Th ng mang âm giai c a m t ng i l c lũng, m t k du m c, m t k đang đi tìm mi n đ t h a. Ti ng đàn khi th n th c, khi v v , khi chia x th ng đau, ti ng đàn mang đ âm c a ti c th ng nhng nh , c a tình yêu đã có và đã bay xa, c a Quê H ng hi n h u nh ng quá t m tay v i, c a nh ng m ng c bình th ng nh ng đã v i v i xa bay.

Anh i, ti ng đàn ray r t c a ng i nh c sĩ vô danh kia đã cho em ý th c đ c s m t mát l n lao c a đ i em, t m th bài nh c nhã trong tay em đã nói lên s u t h n ngàn đ i c a ng i dân Vi t ph i xa lìa t qu c thân yêu.

Quê H ng v n còn đó nh ng đã nhu m màu, thành ph Hu c a chúng mình còn đó nh ng đã đ nát qu nh hiu. N u bi t không có ngày tr l i, thì ngày x a em đã r anh đi kh p hang cùng ngõ h m, đã yêu th ng tâm s v i anh nhi u h n. Quê H ng ng i tuy đ p tuy giàu nh ng v n thi u cái đ m đà gi a nh ng ng i cùng huy t th ng, thi u khói lam chi u trên mái tranh xa, thi u ti ng sáo di u l l ng đêm trắng, thi u ti ng hò mái đ y, thi u ti ng rao hàng

trên sông vào những đêm khi khuya và sáng. Giờ đây còn lại đây tóm tắt bài nhạc như những anh, cô nàng ngày xưa đã lấy "Tình Quê" làm sống và giờ đã chết vì thấy khắp các núi rừng gần trung và hai chữ "Phân Quê" để những linh hồn.

Quê Hương! Quê Hương! Em đang nhớ nhưng hay đang thù hận đây? Xưa em hạnh phúc và Quê Hương gần bao nhiêu thì giờ nhìn tóm tắt bài nhạc như hai chữ "Phân Quê" em lại thù ghét Quê Hương bấy nhiêu.

Hãy trở lại cho em Quê Hương ngày cũ, ngày nào còn lũ giặc đói, còn hai chữ "Phân Quê" trên các ngôi nhà ngã ngựa thì ngày đó em còn xa lạ Quê Hương.

Lấy trở lại cho con giặc mang bình thủng, cho còn tìm lại đốm lửa quê xưa, ngày còn lá me bay, còn sân cỏ mượt mà không phải như bây giờ, sân cỏ làm nông trường, sân cỏ thay máy móc, nhiên liệu, trâu bò.

Em sẽ thay anh mang tóm tắt bài vào cô, em sẽ mang nó về niềm hạnh phúc vô biên của một người đã có người yêu suốt đời hy sinh cho lý tưởng, em cũng mang nó để nhạc như những người xa xưa hãy nhớ những Quê Hương người tù khắp nơi mà làm một cái gì để thắp sáng ngày xưa.

Thật ra thì đã mười hai năm qua, lòng người đã có phần nào thay đổi. Tháng Tư vẫn mang đến những mùa xuân, những người lính như những người lính theo đường họ, những người như những người lính hàng ngày đã làm tâm hồn những chiến sĩ. Phải chi những người lính có ghi hai chữ "Phân Quê" của các anh hùng đã hy sinh cho đất nước để người qua cho những người xa xưa thì ngày xưa và kỷ niệm những chiến sĩ gần gũi.

Trong tình cùng linh hồn, em chắc người dân nào khi xa quê cũng hoài vọng một ngày xưa, và dù có một góc đất đâu thì cũng có một giờ phút trong đời mà người về quê xưa, thăm lại ngôi nhà cũ.

Anh ơi, giờ em mới hiểu nỗi xúc động tình cùng của bà giáo sống người Pháp đây em năm em học lớp sáu. Bà đã khóc khi hát cho chúng em nghe một bài nói về thành phố nơi bà đã sinh ra, bài hát lại là một tình đất nước mà những người sao người nghe thấy người lính tình tình. Bài hát có thể này:

Quand tout renaît à l'espérance
Et que l'hiver fut loin de nous
Quand la nature est reverdie
Quand l'hirondelle est de retour
J'aime à revoir ma Normandie
C'est le pays qui m'a donné le jour

Tấm thơ bài

Tác Giả: Thanh Vân

Thứ Sáu, 12 Tháng 11 Năm 2010 05:47

Em tấm m d ch là :

Khi nào hy vọng trở về

□□ *Và khi mùa Đông đã đi xa*

□□ *Khi thiên nhiên trở lại xanh thắm*

□□ *Khi chim én trở về cùng ta*

□□ *Tôi mơ □□ c nhìn lại Normandie*

□□ *Là nơi tôi đã chào đời.*

Anh ơi, tình hoài hòng bằng bực trong lòng mẹ i dân tộc. Em cũng đã khóc khi hát lại bài này. Em không mơ □□ c nhìn lại Normandie của bà giáo sống ở Pháp nhưng em mơ □□ c nhìn lại xã Huế nghèo nàn, thắm mưng của em ngày xưa. Em mơ □□ c nhìn lại mặt Việt Nam từ do đ y tình người, mặt Việt Nam mà em sẽ hãnh diện mang tấm thơ bài có ghi hai chữ "Phân Quố c" của anh đời trở về đi trong lá me bay, trong giòng người cùng huyết thống, cùng lý tưởng, vì anh ơi, dù muôn vạn thay đổi, em muôn đời vẫn là con bé Việt Nam thích lang thang khắp phố phường cho tóc bay, cho hồn mơ mưng và cho lá rơi rơi trên vai trên áo. Còn ở đây, cuộc sống sao quá vui vàng, bon chen, lạ lẫm. Người ta yêu nhau cũng vui, ghét nhau còn vui vàng hơn.

Mùa Xuân quê người, nhưng cũng là mùa Đông của người xa xôi đang mặt mát như em. Tiếng đàn tộc tộc cô đơn của người nhọc sĩ vô danh cũng là tiếng khóc nghẹn ngào của người đã mất hết niềm tin, chỉ còn lại Tấm Thơ bài ghi lại mặt thi Hồn Phúc Xưa và đánh dấu mặt số nhọc nhằn khôn khôn của người ở lại ngày nay.

Cảm tấm m thơ bài bằng nhôm bóng loáng trên tay, em liên tưởng đến trăm ngàn cái khác đang bề vùi sâu dưới lòng đất cùng những người con yêu của Tổ Quố c. Em chợt nhớ đến hai câu hát mở đầu trong bài Rêveries của Shumann:

"Ce soir dans le jardin du ciel

□□ *Les étoiles ont fleuri comme un bouquet d'argent"...*

Em hình dung ra mặt ngày gần đây, trăm ngàn tấm m thơ bài bằng nhôm đó sẽ trở thành những bó hoa bằng bạc nở trên bầu trời để soi sáng và chiếu sáng cho những người con xa xôi trở về quê hương.

Tháng 4 năm 1987

Thanh Vân